

UZASADNIENIE

POSTANOWIENIA z 26 STYCZNIA 2024 r.

W. Z. (dalej jako powódka), pozwana w sprawie z powództwa G. M. (dalej jako pozwana) zawisłej przed tutejszym Sądem pod sygn. akt XVII GW 208/21 wniosła w pozwie wzajemnym z 28 grudnia 2021 r. o:

1. unieważnienie wzoru wspólnotowego nr (...)
2. zakazanie pozwanej wzajemnej czynu nieuczciwej konkurencji polegającego na wytwarzaniu, oferowaniu, reklamowaniu i wprowadzaniu do obrotu ubranek ochronnych dla zwierząt w kształcie i o wyglądzie wskazanym w pkt 2. petitum pozwu wzajemnego.

Pozew wzajemny został złożony w odrębnym od odpowiedzi na pozew piśmie procesowym. Oba pisma zostały nadane przez powódkę przesyłką poleconą z datą stempla nadawczego 28 grudnia 2021 r.

Złożony w taki sposób pozew wzajemny należało uznać za złożony z uchybieniem terminu wskazanego w art. 204 § 1 k.p.c., którego treść w dacie dokonania przez powódkę czynności (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 1805 z późn. zm.) była identyczna z obowiązującą w dniu wydania postanowienia (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 1550 z późn. zm.).

Z treści wskazanego przepisu oraz art. 192 pkt 2 k.p.c. wynika, że termin dla wniesienia pozwu wzajemnego przez stronę pozwaną rozpoczyna się wraz z doręczeniem jej odpisu pozwu, natomiast kończy wraz z: wniesieniem odpowiedzi na pozew, wniesieniem sprzeciwu od wyroku zaocznego albo przy rozpoczęciu pierwszego posiedzenia, o którym zawiadomiono, albo na które strona pozwana została wezwana.

W niniejszej sprawie zaistniała pierwsza ze wskazanych sytuacji, tj. pozwana wniosła w terminie odpowiedź na pozew. Z literalnego brzmienia art. 204 § 1 k.p.c. wynika, że pozew wzajemny, by można było uznać go za złożony w terminie, należy złożyć najpóźniej w tym samym piśmie procesowym, w którym strona składa odpowiedź na pozew – „nie później niż w odpowiedzi na pozew”. Za przyjęciem tego poglądu przemawia również kierunek zmiany wskazanego przepisu przyjęty przez ustawodawcę.

Do 7 listopada 2019 r. (wejście w życie Ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i niektórych innych ustaw [Dz.U. z 2019 r., poz. 1469 z późn. zm.]) wniesienie pozwu wzajemnego było możliwe „bądź w odpowiedzi na pozew, bądź oddzielnie, nie później jednak niż na pierwszej rozprawie, albo w sprzeciwie od wyroku zaocznego”. Nowe brzmienie art. 204 § 1 k.p.c., w stosunku do wcześniej obowiązującej treści przepisu możliwość wniesienia pozwu wzajemnego ograniczyło przez wyraźne wskazanie zdarzenia limitującego – wniesienia odpowiedzi na pozew, w ramach którego powinno mieścić się również wniesienie pozwu wzajemnego.

Argumentacja powódki przedstawiona w piśmie z 28 grudnia 2023 r. pozostawała w sprzeczności z literalnym brzmieniem art. 204 § 1 k.p.c. oraz rezultatami wykładni językowej, który był klarowny i spójny z innymi przepisami postępowania cywilnego. Nie było więc przesłanek, by w takiej sytuacji posiłkować się wykładnią celowościową lub systemową, szczególnie, że rezultat ich zastosowania przedstawiony przez stronę pozwaną pozostawał w sprzeczności z literalnym brzmieniem przepisu.

Nie uzasadniałoby takiego działania także okoliczność przedstawiona przez stronę powodową, jakoby przepisy k.p.c. nie zostały dostosowane do zmienionej treści art. 204 § 1 k.p.c. Wskazana przez nią w pkt I.12 pisma z 28 grudnia 2023 r. okoliczność, iż ustawodawca nie ujednolicił wymogów formalnych odpowiedzi na pozew i pozwu wzajemnego nie była w ocenie Sądu przekonująco uargumentowana – nie pozostają one w sprzeczności względem siebie i, jak dowodzi tego praktyka stron występujących przed tutejszym Sądem i fakt, że sprawy o unieważnienie praw wyłącznych z art. 479¹²² § 1 k.p.c. były inicjowane po zmianie art. 204 § 1 k.p.c., nie uniemożliwiają one stronom

złożenia odpowiedzi na pozew w ramach jednego pisma procesowego z pozwem wzajemnym. Co więcej, niezależnie od wskazanego wyżej, strona w aktualnym stanie prawnym może wystąpić z pozwem wzajemnym przed złożeniem odpowiedzi na pozew, po doręczeniu jej odpisu pozwu, co wynika wprost z art. 192 pkt 2 k.p.c. Należy się przy tym zgodzić ze stanowiskiem strony powodowej, że pozew wzajemny może zostać złożony także w piśmie odrębnym, jak w opisaney wyżej sytuacji, jednakże nie można tego rozciągnąć na zagadnienie będące przedmiotem uzasadnienia, ponieważ sytuacja taka została uregulowana wyraźnie odmiennie w art. 204 § 1 k.p.c.

Ze względu na powyższe w ocenie Sądu pismo strony z 28 grudnia 2021 r. zatytułowane jako „Pozew wzajemny” zostało wniesione przez stronę pozwaną po terminie wskazanym w art. 204 § 1 k.p.c. Ze względu na to nie mogło zostać uznane za pozew wzajemny i należało potraktować je jako pozew zwykły. Konsekwencją tego było wyłączenie sprawy nim objętej do odrębnego rozpoznania i zarejestrowanie jej pod niniejszą sygnaturą. Prawdopodobnie takiego postępowania wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, który wielokrotnie (m. in. wyroki z 8 czerwca 1999 r. - II CKN 380/98 i z 25 maja 1979 r. - III CRN 86/79) powoływał się na stanowisko przedstawione w postanowieniu z 21 lutego 1973 r. (I CZ 173/72).

Postępowanie sądowe o unieważnienie prawa z rejestracji wzoru wspólnotowego może być wszczęte jedynie na skutek żądania zgłoszonego przed sądem właściwym ds. wzorów wspólnotowych przez stronę w pozwie wzajemnym, na co wskazuje treść art. 24 ust. 1 i 3 oraz art. 81 lit. d Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz. U. UE. L. z 2002 r. Nr 3, str. 1 z późn. zm.) – dalej jako Rozporządzenie 6/2002. W pozostałych przypadkach postępowanie z wniosku o unieważnienie wzoru wspólnotowego należy do właściwości Europejskiego Urzędu ds. Własności Intelektualnej na podstawie art. 24 ust. 1 oraz art. 52 ust. 1 tego Rozporządzenia.

W związku z powyższym konsekwencją wyłączenia sprawy z powództwa wzajemnego do odrębnego postępowania i istnienia przeszkody do rozpoznania sprawy już na etapie jej wniesienia ze względu na niedopuszczalność drogi sądowej było odrzucenie pozwu, o czym Sąd postanowił na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)